Двом приятелям випало одного разу йти вкупі з села до міста. Дорога пролягала через густий ліс.

— А чи не спіткає нас яке лихо в путі? — питає один.— Ану ж нападе дикий звір?

— Нема чого боятися. Коли що й трапиться — нас двоє, будькому дамо відсіч.

Невдовзі дісталися приятелі лісу й пішли попід високими деревами. Аж раптом звідки не візьметься ведмідь. Один з приятелів, ледве його забачивши, кинувся до високого дерева і вмить видерся під самісінький вершечок. Він знав — ведмідь високо не вилізе.

Другий ішов трохи позаду й розглядався по боках. А коли помітив звіра, було вже пізно. Видиратися на дерево — марна справа, ведмідь наздожене. Треба придумати щось інше. І чоловік упав додолу та прикинувся неживим, бо знав — ведмідь ніколи не чіпає мертвого.

Ведмідь підійшов і вгледів його. Тихенько нахилився над головою. Чоловік затамував подих. Обнюхав його ведмідь, бачить — не дихає, то й подумав, що мертвий. Ведмідь і подався своєю дорогою.

Підвівся чоловік, нажаханий, блідий, не вірячи самому собі, що врятувався від ведмежих обіймів.

А приятель усе те бачив з дерева і коли оговтався, зліз із дерева, підійшов та й каже:

— Коли б ти знав, як злякався я за тебе! Дуже радий, що ти врятувався, братику мій! Ну, а тепер розкажи, що тобі шептав на вухо бурмило, коли нахилився до тебе? Цікаво послухати!

— Сказав, щоб я ніколи не ходив нікуди з приятелями, які в скруті кидають мене самого і чимдуж тікають, рятуючи власну шкуру.

— Отак і сказав? — засміявшися, здивувався приятель.— Ти ба, який розумний!

— Отак. І він має слушність, бо друзі пізнаються в біді.